

[Peter Duetoft]

sprængt i luften. Helt oppe på toppen var der en handelsudstilling, og i den handelsudstilling var der en lang tidslinie, lige fra Ruder Konge var knægt og frem til i dag, om det, der var sket i handelens historie. Jeg kiggede interesseret på den tidslinie og nåede også frem til 1973, og ud for 1973 stod der med store, fine bogstaver, at da blev EF udvidet med England, Irland og Grønland. Jeg kiggede lidt, for set fra den europæiske side er Grønland nok vigtig, men måske alligevel ikke det vigtigste – vi ville nok have sagt, at det var Danmark, der kom ind i EF – men set fra amerikansk handelspolitisk side var det altså Grønland. Det kan have været en fejl, men det siger noget om psykologien, det siger noget om, at vi har et forklaringsproblem nogle steder i verden. Forudsætningerne for at gå ind i handel med os og lave investeringer hos os er nu engang, at man ved, hvor vi befinder os, og her kan kulturpolitikken, udvælgelsen som Kulturby 96, hele denne indsats have en uvurderlig betydning. Så efter min opfattelse er det i meget, meget høj grad skylappolitik at påstå, at kulturen er noget privat, at kulturen bare er noget overflødig, og at kulturen overhovedet ingen sammenhæng har med en økonomisk udvikling.

Men det skænderi har jeg jo haft med hr. Kim Behnke i de sidste mange år, så det skal vi vel ikke tage op i dag. Jeg må bare stadig væk erindre om, at nogle af de allersmukkeste og vigtigste kulturskatte overhovedet er skabt med støtte fra mæcener. Og hr. Kim Behnke har ikke ret i, at de altid havde en politisk hensigt; der fandtes faktisk fyrster, som syntes, at noget smukt skulle have lov at overleve. Den rolle er i dag overtaget af det offentlige, og det ville være et fattigt og urimeligt samfund, hvor den slags ting ikke fandtes.

Så siger hr. Kim Behnke: Ja, men hvad så med posedamen, der sidder på risten ved museet for moderne kunst og får varmen uden at forstå den moderne kunst? Dertil må jeg sige: Jeg tror på, at investeringerne, den gode atmosfære og fremdriften i et samfund er med til at skabe basis for, at vi kan hjælpe de socialt udstødte og de svageste. Et samfund, der også er i kulturel stagnation, har ikke kræfter til den opgave. Der er en sammenhæng her, og derfor tror jeg, hr. Kim Behnke, at tingene rent faktisk hænger sammen. Og derfor er det også godt, at man har prioriteret disse ting i finansloven.

Jeg vil godt slutte med at sige, at i CD har vi ikke noget specielt ønske om, at denne finanslov skal kæmpes igennem med 4 partier i forlig og så nogle andre, der godt nok stemmer for af venlighed, fordi man nu engang gør sådan i et folkestyre – jeg har sagt én gang, at jeg respekterer den indstilling – men ellers stiller sig op udenfor og siger, at man ikke må noget som helst. Jeg vil gerne tilslutte mig den socialdemokratiske ordførers ønske om, at vi får nogle konkrete, fornuftige og seriøse udspil fra Venstre og Det Konservative Folkeparti og tager en snak om dem. Hvis de er konkrete, seriøse og realistiske, synes jeg da bestemt, at man godt kan stile mod et finanslovforlig.

Men V og K skal også vide, at hvis man stiller urimelige krav og ikke har lyst til at gå ind i nogle realistiske drøftelser, er der et flertal, der kører denne finanslov igennem. Det er sådan, verden ser ud, og det er fordelene ved at have en flertalsregering, at der ikke er nogen blackmail, der er ikke nogen, der forsøger at sige, at vi skal altså have indflydelse de og de steder.

Jeg er overbevist om, at alle 4 regeringspartier vil gå ind i forhandlingerne med ønsket om at få den bredest mulige basis, for det er altså stadig væk sådan, at når der skal gennemføres store ting i Folketinget – herunder finanslove – er det bedst, når så mange partier som muligt står bag. Derfor var det en enorm skuffelse og en stor overraskelse, at Venstre og De Konservative i forbindelse med skattereformen i ganske høj grad stemte imod forslag, som man selv havde stillet. Det markerede, at det var vigtigere at vise politisk taktik og modstand mod en regering end at gå seriøst ind i en forhandling.

Men nu har V og K fået lov til at vise, at de er i opposition; vi har jo også kunnet læse det hver dag i aviserne og se det i fjernsynet, så nu ved ethvert barn i Danmark, at de to partier er i opposition. Det kunne være, man skulle forlade den fase og gå over til at bruge sine stemmer herinde til noget fornuftigt, og ellers vil jeg godt fremsætte mit gode gamle tilbud – som jeg er kommet med et par gange, men som bliver mere og mere seriøst – nemlig at vi da gerne vil leje Det Konservative Folkepartis valgplakater til næste valgkamp. Vi behøver såmænd bare at sætte et D bagved C'et, for det slagord om borgerlige stemmer, der arbejder, kan vi godt overtage.